

mint nem adózottan keletkezett tartalékokból — felhasználott összegekre tehát a 400/1925. P. M. számú T. H. Ö. 15. §-ának 4. pontja nem nyerhet alkalmazást. A panaszos cég két, a megnyitó mérlegben nem szereplő tartalékokból, összesen 1.084.292.949 koronát vont be 1925. évről szerkesztett mérlegébe és most azt kéri, hogy ez a rejtett tartalékokból bevont összeg az üzleti eredményből levonassék. A fentebb kifejtettek alapján ennek a panasznak helyet adni nem lehetett.

Ha az árunak a vevőhöz való szállítását nem az eladó, hanem más vállalkozó eszközli, a szállítási költségek a forgalmi adó alapjához hozzá nem számíthatók. (Közigazgatási Bíróság 2704/1926. P. sz.) Az 1921:XXXIX. t. c. 33. §-ának 2. bekezdéséből, illetve a 130.000/1921. sz. pénzügyminiszteri végrehajtási utasítás 41. §-ának bekezdéséből kitűnőleg az adóalaphoz csupán azt a szállítási költséget kell hozzászámítani, amelyet az átruházó az eladott árunak saját fuvarozó eszközeivel való hazaszállítása címén a vevőnek felszámított és attól kézhez vesz. Az esetben azonban, ha az átruházó az eladott árut nem maga szállítja a vevőhöz, hanem a szállítást más vállalkozó eszközli, akkor ezzel kapcsolatban tényleg felmerült és a vevőt terhelő költségek, mint nem az eladó saját kereseti tevékenységéből eredő bevételek, az eladó adóalapjához hozzá nem számíthatók. Minthogy a jelen esetben az eladott áru fuvarozását nem a panaszos eszközölte és a szállítási költségeket nem is a panaszos, hanem a vevő maga fizette ki a vasutnak és az idegen fuvarozóknak, s ezt az összeget a panaszos által eladott tojás darabonként megállapított árából a vevő levonásba hozta, illetve a vett tojásért tényleg annyival kevesebbet fizetett a panaszosnak, mint eladónak: a forgalmi adó alapjául veendő eladási árnak nyilvánvalóan csupán az utóbbi az eladó által tényleg kézhezvett összeg tekinthető és az adóalaphoz hozzá nem számíthatók a panaszosra nézve kereseti bevételt nem jelentő és hozzá egyáltalán be nem folyt szállítási és az ezzel kapcsolatos egyéb költségek.

Ártérben levő földterület árvizkár címén adóelengedésben nem részesíthető. (Közigazgatási Bíróság 14.439/1927. szám.) A panasszal megtámadott másodfoku határozat indokai szerint az adóügyi bizottság megállapította azt a ténykörülményt, hogy a károsodott területek hullámtérben fekszenek és erre tekintettel a helyszíneléskor alacsonyabb osztályba soroztattak. A fellebbezésnek a bizottság mégis helyet adott a kivételes időjárásra való tekintettel, mert rendkívüli körülmények között rendkívüli szabályokat kell alkalmazni.

A másodfoku határozat nem helytálló, mert rendkívüli körülmények között is azokat a szabályokat kell alkalmazni, amelyeket a törvény a rendkívüli esetekre rendel és a rend-

kivüli körülmények nem jogosítják fel a bizottságot arra, hogy a törvénynek azon rendelkezéseitől, amelyeket az elemi csapások által okozott károk rendkívüli eseteire előír, el térjen.

A felterjesztett iratoknál levő mintaterek jegyzékéből megállapítható, hogy a károsodott területek időnként a víz-áradásnak vannak kitéve. Az ilyen földterületek az 1925. évi 100. P. M. számú pénzügyminiszeri H. Ö. 39. §-ának (4) bekezdése szerint árvizkár címén adóelengedésben egyáltalában nem részesíthetők. Ezen területekre nézve ugyanis az árvizzel való előntés veszélye az osztályba sorozásnál már figyelembe vétetett és ezért adóköteles feleknek árvizkár címén támasztott földadóelengedési igényét jogosnak elismerni nem lehetett.

A saját automobil elhelyezésére szolgáló helyiség mellék-helyiségnek tekintendő, tehát a házádalap megállapításánál figyelmen kívül hagyandó. (Közigazgatási Bíróság 24.927/1927.) Az elsőfoku hatóságoknak az az eljárása, hogy az után a helyiség után, melyet az adózó fél a saját autója elhelyezésére használ, mint üzlethelyiség után külön számítottak adó-alapot, — téves: Mert ebben a helyiségben az adózó fél semmi üzletet nem folytat, hanem az csak a saját gépkocsija elhelyezésére szolgál, amiért az nem tartozik a H. H. Ö. 9. §. (1) bekezdéséhez fűzött utasítás (3) bekezdésében felsorolt üzlethelyiségek közé, hanem ugyanez utasítás (4) bekezdése értelmében mint kocsiszin csak mellék-helyiséget képez, amely a 9. §. (4) bekezdéséhez fűzött utasítás (4) bekezdése értelmében csak a lakrészek vagy üzleti helyiségek haszonértékének megállapítására bir befolyással. Minthogy pedig ez a helyiség már az 1917 novemberi alapbér megállapításakor is meg volt, s így az adózó fél által lakott lakrész alapbérének megállapításakor figyelembe vétetett: az alsófoku hatóságok által az után most külön felvett 600 aranykorona alapnak megfelelően számításba vett 300 aranykoronát, a kir. közigazgatási bíróság az 1926. évi adóalaphól kihagyta. A kocsislakásként szereplő, de most gépkocsivezető által használt lakás után pedig csak 120 aranykorona alapnak a 36% át vette adóalapul. Mert ez után az épületrész után az alap ugy az 1917. novemberben ennyi volt, mint az 1925. évi házádalap megállapításánál is ennyi vétetett alapul, s minthogy a bérbeadott lakások alapbérét se lehetett emelni, az ez után számításba vehető haszonérték megállapításánál sincs indok az alap emelésére.

A nyers házbérjövdelemből házbérfillér címén levónak helye nincs, mert csak a külön szedett házbérfillér nem számítható a nyers házbérjövdelemhez. (Közigazgatási Bíróság